

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **T.K.N.**, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2013, č. j. MV-82758-4/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 11. 2013, č. j. MV-82758-4/SO/sen-2013, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (žalovaného), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 4. 2013, č. j. OAM-76137-12/DP-2012. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného dle § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem podnikání.

Žalobce v žalobě věcnými námitkami brojí především proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí žalovaného považuje žalobce za nezákonné, neboť se meritorně odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vůbec nezabývalo. Závěr žalovaného, že žalobce podal odvolání po zákonem stanovené lhůtě, je chybný. Doručení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu fikcí nemohlo nastat, neboť v době od 3. 5. do 27. 5. 2013 byl žalobce na krátkodobé návštěvě svého domovského státu, což dokládá

razítky z cestovního dokladu. Žalobce prvostupňové rozhodnutí prokazatelně převzal až dne 29. 5. 2013 a odvolání tudíž podal včas. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí, které mu předcházelo, a vrácení věci prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

K žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který uvedl, že konstatování nepřítomnosti žalobce na území České republiky v době doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v současné době irelevantní. Tuto skutečnost byl žalobce povinen uvést současně s podáním odvolání a z tohoto titulu požádat o prominutí zmeškání lhůty k jeho podání podle § 41 odst. 2 správního řádu, případně požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručeno, podle § 24 odst. 2 správního řádu. Žalovaný zdůraznil, že předmětem rozhodnutí o odvolání byla v posuzovaném případě toliko otázka včasnosti podaného odvolání a zhodnocení předpokladů pro případné zahájení přezkumného řízení, obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí.

Z předloženého spisového materiálu soud ověřil, že rozhodnutí ze dne 26. 4. 2013, č. j. OAM-76137-12/DP-2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání, bylo žalobci zasláno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Žalobce nebyl v době doručování zastižen na kontaktní adrese „[REDACTED]“. Zásilka byla proto dne 2. 5. 2013 uložena u provozovatele poštovních služeb a od tohoto dne připravena k vyzvednutí. Provozovatel poštovních služeb žalobce vyzval k vyzvednutí zásilky a zanechal mu poučení. Dne 29. 5. 2013 převzal žalobce prvostupňové rozhodnutí osobně a dne 3. 6. 2013 proti němu prostřednictvím svého právního zástupce podal odvolání.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 11. 2013 žalovaný zamítl odvolání žalobce jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný zabýval doručením prvostupňového rozhodnutí. Konstatoval, že odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí bylo připraveno k vyzvednutí dne 2. 5. 2013. S odkazem na § 24 odst. 1 správního řádu uvedl, že za žalobci doručené je třeba považovat toto rozhodnutí dne 12. 5. 2013. Skutečnost, že si žalobce rozhodnutí osobně převzal až dne 29. 5. 2013 nemá na jeho doručení a běh odvolací lhůty vliv. Odvolání podal žalobce až dne 3. 6. 2013, tj. po uplynutí zákonné patnáctidenní lhůty k podání odvolání. Žalovaný dále konstatoval, že v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí, takové důvody však neshledal.

Ve věci proběhlo dne 4. 2. 2014 ústní jednání. Žalovaný se z jednání omluvil, uvedl, že nežádá o odročení jednání, a odkázal na své písemné stanovisko k podané žalobě. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce zopakoval důvody, které ho k podání žaloby vedly, když zdůraznil zejména své věcné výhrady proti závěrům prvostupňového rozhodnutí.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Správní soudy setrvale judikují, že je-li napadeno správní rozhodnutí, které se nezabývalo podstatou věci, ale pouze posouzením opožděnosti odvolání, lze proti takovému rozhodnutí účinně brojit pouze tvrzením, že odvolání bylo podáno včas (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, čj. 4 As 6/2005 - 59, www.nssoud.cz). Rozhodnutí odvolacího orgánu vydané podle § 92 odst. 1 správního řádu je rozhodnutím procesním, jehož podstatou je konstatování opožděnosti (případně nepřipustnosti) odvolání, aniž by z hlediska odvolacích námitek byla zkoumána a hodnocena věcná a právní stránka rozhodnutí, vůči němuž odvolání směřovalo. Skutková zjištění a právní hodnocení opožděnosti (či nepřipustnosti) odvolání pak musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Účastníku správního řízení se dostane soudně přezkoumatelného rozhodnutí správního orgánu v otázce opožděnosti odvolání. Následně, nabylo-li rozhodnutí právní moci, správní orgán zkoumá, zda nejsou předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, obnovu řízení, vydání nového rozhodnutí. Výsledek tohoto zkoumání však nemá na zákonnost výroku rozhodnutí, jímž se zamítá odvolání dle § 92 odst. 1 správního řádu vliv, nejde o předmět soudního řízení týkajícího se rozhodnutí o zamítnutí odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 3 As 2/2008-152).

Podstatou rozhodnutí žalovaného byla otázka včasnosti, resp. opožděnosti odvolání žalobce ze dne 24. 4. 2013. Právě a jediné tato otázka také může být předmětem soudního přezkumu žalobou napadeného, svou povahou procesního, správního rozhodnutí.

Jak bylo uvedeno výše, soud ze správního spisu ověřil, že písemnost obsahující odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí je třeba považovat za doručenou dne 12. 5. 2013. V ustanovení § 23 správního řádu se mimo jiné stanoví, že nebyl-li v případě doručování fyzické osobě (viz § 20 správního řádu) adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným přípustným způsobem, písemnost se uloží. Dle § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty (písemnost byla uložena u provozovatele poštovních služeb dne 2. 5. 2013 a od tohoto dne připravena k vyzvednutí, žalobce byl provozovatelem poštovních služeb k vyzvednutí zásilky vyzván a bylo mu zanecháno poučení). Dle § 83 odst. 1 věta první činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Poslední den lhůty k podání odvolání byl tedy den 27. 5. 2013. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však bylo podáno až dne 3. 6. 2013. Žalovaný proto nepochybil, když postupoval dle § 92 odst. 1 správního řádu a odvolání pro opožděnost zamítl.

Pokud se žalobce v žalobě brání tím, že se v rozhodné době nacházel na krátkodobé návštěvě svého domovského státu, je třeba zdůraznit, že tuto skutečnost v odvolání neuvedl, ani v souladu s § 24 odst. 2 správního řádu nepožádal o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Zákon na situace, kdy si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu adresát bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout nemůže, pamatuje, je však třeba dodržet postup popsáný v § 41 správního řádu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce tímto způsobem nepostupoval. Toto své pochybení již v probíhajícím řízení před soudem nemůže zhojit.

Žalobce v žalobě také obsáhle brojí proti zamítnutí své žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prvostupňovým správním orgánem. Žalobce však tímto způsobem nemůže docílit věcného přezkoumání svých výhrad proti rozhodnutí, kterému se nebránil včas podaným odvoláním. Tyto námitky soud v tomto řízení přezkoumávat nemůže.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť o žalobě samotné rozhodl bezodkladně po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 4. února 2014

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu